

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/33300 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Assen, van 10 april 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 januari 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van [REDACTED] (hierna: de vreemdeling) om verlenging van de geldigheidsduur en wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 26 juli 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 april 2008, verzonden op 15 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

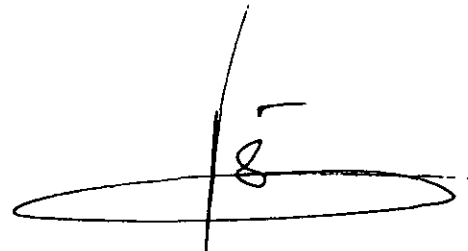
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 oktober 2008

218-577.

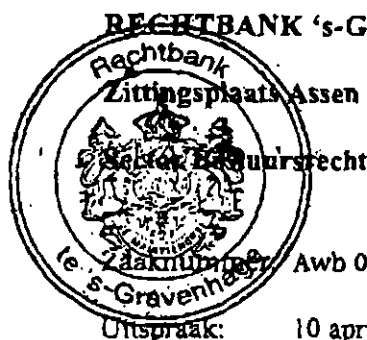
Verzonden: 24 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'e' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Rechtbank
Zittingsplaats Assen

Aankomstrecht

Aankomstrecht

Aankomstrecht

Aankomstrecht

Awb 07/33300 BEPTDN A S2

Uitspraak: 10 april 2008

inzake:

geboren
van Angolese nationaliteit,
IND-dossiernummer: 0107-03-8001,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. D. de Vries, advocaat te Leeuwarden,

tegen:

de Staatssecretaris van Justitie
(Immigratie- en Naturalisatiedienst)
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. M. Remmerswaal, procesvertegenwoordiger.

Procesverloop

Eiser heeft op 14 april 2004 een aanvraag tot het wijzigen en verlengen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling in de beperking verband houdend met voortgezet verblijf, gedaan. Verweerder heeft bij beschikking van 20 januari 2005 afwijzend op de aanvraag beslist.

Eiser heeft daartegen bij brief van 16 februari 2005 bezwaar gemaakt.

Bij beroepschrift van 7 maart 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het bezwaarschrift.

Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Leeuwarden, van 7 september 2006 met reg.nr. Awb 06/11897 is het beroep gegrond verklaard, het besluit zoals bedoeld in artikel 6:2, aanhef en onder b, Awb vernietigd en verweerder opgedragen binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een beslissing op het bezwaar te nemen.

Op 29 augustus 2006 is eiser door een ambtelijke commissie gehoord. Bij beschikking van 17 oktober 2006 is het bezwaar ongegrond verklaard.

Verweerder heeft bij schrijven van 5 juni 2007 de beschikking van 17 oktober 2006 ingetrokken en bepaald dat opnieuw op het bezwaar zal worden beslist. Bij beschikking van 26 juli 2007 is het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij beroepschrift van 24 augustus 2007 heeft eiser hiertegen beroep ingesteld bij de rechtbank. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken.

Verweerder heeft op 4 januari 2008 een verweerschrift ingediend strekkende tot ongegrondverklaring van het beroep.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 7 februari 2008. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Gelet op het Koninklijk Besluit van 22 februari 2007 (nr. 07.000660, Stcrt. 2007, 41) en gelet op de portefeuilleverdeling, zoals vastgesteld tijdens de constituerende vergadering van 22 februari 2007 van het op diezelfde dag beëdigde kabinet, is de Staatssecretaris van Justitie verantwoordelijk gesteld voor het beleidsterrein Vreemdelingenzaken. Daar waar in deze uitspraak voor wat betreft de periode van 14 december 2006 tot 22 februari 2007 wordt gesproken van verweerder dient te worden bedacht dat hiermede wordt bedoeld de Minister van Justitie en voor wat betreft de periode tot 14 december 2006 de (voormalige) Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Koninklijk Besluit van 14 december 2006 (nr. 06.004621, Stcrt. 2006, 247). De handelingen en besluiten van voornoemde Ministers dienen rechtens te worden toegerekend aan de Staatssecretaris van Justitie.

In deze zaak dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan. Daartoe overweegt de rechtbank het volgende.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, onder f, Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 worden afgewezen indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend of een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden.

Ingevolge artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, onder een beperking, verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Krachtens het tweede lid van dit artikel kan de verblijfsvergunning worden verleend, indien in de in het eerste lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

Niet in geschil is dat eiser op 2 april 2002 met ingang van 2 juli 2001 in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, geldig tot 2 juli 2002. Nadien is de geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning nog tweemaal met een jaar verlengd, derhalve tot 2 juli 2004. Voorts is niet in geschil dat eiser op 4 februari 2005 meerderjarig is geworden.

Nu tijdens de looptijd van de verblijfsvergunning is gebleken dat er (sedert 1 januari 2004) in Angola adequate opvang voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen van Angolese nationaliteit aanwezig is in het opvangcentrum Mulemba voldoet eiser niet (meer) aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijk verblijfsvergunning.

Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat eiser op grond van artikel 3.51 Vb 2000 geen aanspraak heeft op een verblijfsvergunning in verband met voortgezet verblijf. Dat hij reeds drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling en inmiddels meerderjarig is geworden en feitelijk niet meer in Mulemba zal worden opgevangen, maakt dat niet anders.

Eiser heeft voorts een beroep gedaan op bijzondere individuele omstandigheden in verband met zijn, tijdens zijn rechtmatig verblijf ontstane ontwenning van de Angolese samenleving en integratie in de Nederlandse samenleving.

Artikel 3.52 Vb 2000 opent in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51 Vb 2000 de mogelijkheid voor het verlenen van een vergunning in verband met voortgezet verblijf aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, Vw 2000 heeft gehad en van wie naar het oordeel van verweerder wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat, als er sprake is van bijzondere individuele omstandigheden.

Naar het oordeel van de rechtbank is in casu niet gebleken van dergelijke bijzondere individuele omstandigheden. Dat eiser alle banden met Angola zou hebben verbroken en volledig in de Nederlandse samenleving zou zijn geïntegreerd, maakt nog niet dat gesproken kan worden van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard, dat verweerder in het voortgezette verblijf van eiser behoort te berusten. Weliswaar heeft eiser drie jaar lang rechtmatig verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling genoten, maar daarmee is niet gezegd dat hij - gelet op de duur van zijn verblijf in Angola - alle banden met dit land heeft verbroken. Voor wat betreft eisers stelling dat hij in Nederland een vriendin heeft, heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat het aanvragen van een vergunning strekkende tot verblijf bij partner in dat geval de aangewezen weg is en dat dit niet valt onder de noemer van bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in artikel 3.52 Vb 2000. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat niet de situatie aan de orde is dat van eiser wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden Nederland te verlaten.

Voorts heeft eiser een beroep gedaan op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en daarbij niet alleen verwezen naar het recht op familie- of gezinsleven, maar ook naar het recht op privéleven. Laatstbedoeld recht omvat, aldus eiser, het recht op een identiteit en persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties te krijgen en te ontwikkelen met andere mensen en de omgeving. Eiser stelt dat verweerder in het bestreden besluit hieraan ten onrechte geen overweging heeft gewijd.

De rechtbank volgt eiser hierin niet. De rechtbank overweegt allereerst dat in de fase van bezwaar eiser niet is ingegaan op het recht op privéleven, zodat niet kan worden gezegd dat het bestreden besluit een onvoldoende reactie is op hetgeen in bezwaar ten aanzien van de toetsing aan artikel 8 EVRM is aangevoerd. Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder de in dit verband door eiser met betrekking tot het recht op privéleven aangevoerde omstandigheden, heeft betrokken bij de beoordeling of eiser aan artikel 3:52 Vb 2000 rechten op een verblijfsvergunning zou kunnen ontlenen. Voorts overweegt de rechtbank dat het recht op eerbiediging van het privéleven, niet dwingt tot het oordeel dat verweerder eiser, die een aantal jaren met een verblijfsvergunning in Nederland heeft verbleven en alhier relaties is aangegaan, om die reden moet toestaan hier te blijven. De eerbiediging van dit recht verplicht verdragsstaten niet om personen die alhier een privéleven hebben opgebouwd, te

garanderen dat zij het, in de woorden van eiser, alhier opgebouwde netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties ook alhier kunnen blijven onderhouden. Niet valt in te zien dat eiser zijn recht op privéleven niet elders kan uitoefenen.

Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder in de bestreden beschikking gemotiveerd heeft overwogen dat er geen sprake is van een schending van het recht op familie- of gezinsleven. Hetgeen eiser hierover in beroep naar voren heeft gebracht, leidt de rechtbank niet tot het oordeel dat er wel sprake zou zijn van schending van voornoemd recht.

Evenmin slaagt hetgeen eiser ten aanzien van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, heeft opgemerkt, reeds omdat eiser ten tijde van het bestreden besluit meerderjarig was.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding tot het uitspreken van een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

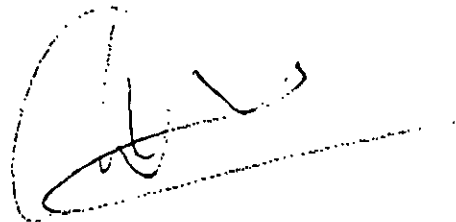
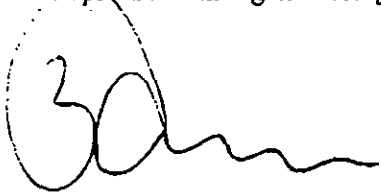
Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, Vw 2000 één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Aldus gegeven door mr. K. Wentholt, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 10 april 2008 in tegenwoordigheid van B. de Vogel, griffier.

Afschrift verzonden: 15 APR 2008

VOOR AFSCHEFF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

LEXX Leeuwarden
Attorneys at law / Advocaten & procureurs

Fax: 070 - 365 13 80
Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 MEI 2008 ✓	
ZAAKNR.	
AAN: ✓	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Westersingel 28
8913 CL Leeuwarden
Tel: (+31) 058-2998181
Fax: (+31) 058-2991300
www.lexxadvocaten.nl

Advocaten:

mr. drs. M. R. van der Pol
M (+31) 06-50637223
E vdpol@lexxadvocaten.nl

mr. D. de Vries
M (+31) 06-50682303
E devries@lexxadvocaten.nl

mr. F.H. Gart
M (+31) 06-46600741
E gart@lexxadvocaten.nl

mr. G. J. van Kammen
M (+31) 06-51748770
E vankammen@lexxadvocaten.nl

Appelschrift

Betreffende:

geboren op van *Angolese nationaliteit;*
Dossier : 04912
Uw kenmerk :
Nationaliteit : Angolese
Leeuwarden : 13 mei 2008

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op *Angolese*, thans verblijvende te hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te Leeuwarden, aan de Westersingel 28 (8913 CL), ten kantore van de advocaat en procureur mr. D. de Vries; Advocaat mr. D. de Vries, kantoorhoudende te Leeuwarden aan de Westersingel 28, die hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het indienen van dit appelschrift.

Appellant heeft op 14 april 2004 een aanvraag tot het wijzigen en verlengen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling in de beperking verband houdend met voortgezet verblijf, gedaan. Verweerder heeft bij beschikking van 20 januari 2005 afwijzen op de aanvraag beslist.

Appellant heeft daartegen bij brief van 16 februari 2005 bezwaar gemaakt.

Bij beroepschrift van 7 maart 2006 heeft appellant beroep ingesteld bij de rechtbank tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het bezwaarschrift.

Bij uitspraak van de rechtbank Leeuwarden van 7 september 2006 met Awb nr 06/11897 is het beroep gegrond verklaard, het besluit zoals bedoeld in artikel 6:2 aanhef en onder 5 b, Awb vernietigd en verweerder opgedragen binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een beslissing op bezwaar te nemen.

Op 29 augustus 2006 is appellant door een ambtelijke commissie gehoord, bij beschikking van 17 oktober 2006 is het bezwaar ongegrond verklaard.

Verweerder heeft bij schrijven van 5 juni 2007 de beschikking van 17 oktober 2006 ingetrokken en bepaald dat opnieuw op het bezwaar zal worden beslist. Bij beschikking van 26 juli 2007 is het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij beroepschrift van 24 augustus 2007 heeft appelland hiertegen beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 4 januari 2008 een verweerschrift ingediend strekkende tot ondergrondverklaring van het beroep.

De zaak is behandeld op de zitting van 7 februari 2008, waar appelland in persoon is verschenen bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Bij uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Assen van 10 april 2008, verzonden op 15 april 2008 heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

Appelland kan zich niet verenigen met deze uitspraak en stelt derhalve hoger beroep in met de navolgende grieven.

Grief 1:

Deze grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank op pagina 3 en 4:

“ Voorts overweegt de rechtbank dat het recht op eerbiediging van het privéleven, niet dwingt tot het oordeel dat verweerder eiser, die een aantal jaren met een verblijfsvergunning in Nederland heeft verbleven en alhier relaties is aangegaan, om die reden moet toestaan te blijven. De eerbiediging van dit recht verplicht verdragstaten niet om personen die alhier een privéleven hebben opgebouwd, te garanderen dat zij het, in de woorden van eiser, alhier opgebouwde netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties ook alhier kunnen blijven onderhouden. Niet valt in te zien dat eiser zijn recht op privéleven niet elders kan uitoefenen. “

Motivering Grief 1:

Appelland heeft een beroep gedaan op artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt - naast het recht op familieleven - ook het recht op privéleven. Het nationale beleid inzake gezinshereniging noemt het recht op privéleven in het kader van artikel 8 EVRM niet. Een beroep op het recht op privéleven bij de aanvraag van een verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging kan echter wel een extra bescherming bieden, aangezien bij een beroep op het privéleven andere factoren een rol spelen die getoetst moeten worden. Het privéleven houdt onder meer het recht op een identiteit en persoonlijke ontwikkeling in en het recht om relaties te krijgen en te ontwikkelen met andere mensen en de omgeving. Dit is een veel ruimer begrip dan het begrip familieleven aangezien dit ook het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties inhoudt.

Het begrip privéleven is door het EHRM (Zie EHRM Bensaïd, 6 mei 2001, 44599/98) ruim gedefinieerd:

Privéleven is een ruim begrip en leent zich niet voor een uitputtende definitie. Het Hof heeft inmiddels bepaald dat elementen als vereenzelviging met een bepaald geslacht (gender identification), naam, seksuele oriëntatie en seksueel leven belangrijke elementen zijn van de persoonlijke sfeer die door artikel 8 EVRM beschermd worden. Geestelijke gezondheid moet ook gezien worden als een essentieel deel van privéleven in het kader van het aspect morele integriteit. Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een identiteit, persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld. Het behoud van een geestelijke stabiliteit is in deze context een onontbeerlijke voorwaarde om het recht op respect voor het privéleven effectief te genieten».

Wel moet sprake zijn van een substantieel gewicht van de aangegane sociale banden om onder de reikwijdte van artikel 8 EVRM te vallen en voorts moet de vreemdeling een «settled migrant» zijn.

Verder is in de (schaarse) zaken waarin het EHRM tot nu toe een schending van het recht op respect van het privéleven heeft aangenomen, altijd sprake van een zeer langdurige legale verblijfsduur (Zie bijv. EHRM Shevanova, 16 juni 2006, 58822/00). In dit kader is het belangrijk om vast te stellen dat appelland in juli 2001 naar Nederland is gekomen. Hij was toen 14 jaar oud. Inmiddels is hij 21 jaar oud. 1/3 deel van zijn leven heeft hij rechtmatig in Nederland doorgebracht. Ook dient hierbij opgemerkt te worden dat dit de belangrijkste periode van zijn leven is immers hij was hier gedurende zijn pubertijd en heeft zich ontwikkel tot een volwassen persoon.

De eerbiediging van dit recht verplicht verdragstaten wel degelijk om personen die alhier een privéleven hebben opgebouwd, te garanderen dat zij het alhier opgebouwde privéleven ook alhier kunnen blijven onderhouden wanneer er sprake is van schending van het recht op privéleven. Het opbouwen van privéleven geeft wel degelijk rechten met betrekking tot verblijf. Het behoud van een geestelijke stabiliteit is in deze context een onontbeerlijke voorwaarde om het recht op respect voor het privéleven effectief te genieten. Appelland verwijst in dit kader naar een uitspraak van het EHRM van 06 mei 2003 Jakupovic/Oostenrijk (bijlage).

De rechtbank legt de bescherming die geboden wordt door artikel 8EVRM te beperkt uit. Juist dit artikel beschermt het privéleven van appelland zoals hij dit in Nederland heeft. Er kan dan ook niet gesteld worden dat appelland zijn privéleven in elders kan uitoefenen. Het privéleven van appelland is nauw verbonden met Nederland en derhalve met zijn verblijf in Nederland. Er is derhalve sprake van ongerechtvaardigde inmenging van het recht op privéleven. Nu hiervan sprake is dient appelland in het bezit te worden gesteld van een vergunning tot verblijf.

De eerbiediging van dit recht verplicht verdragstaten wel degelijk om personen die alhier een privéleven hebben opgebouwd, te garanderen dat zij ook alhier kunnen blijven en hun recht op privéleven alhier kunnen blijven uitoefenen.

Redenen waarom appelland U Edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen.

D. de Vries

